

Anatol Jung

Dr. sc. nat.

*Herrn Bürgermeister
Witalij Klitschko ++ EILIG / PERSÖNLICH ++
Rathaus Kiew
vul Khreschtschatyk 36
UA - 01044 Kiew*

München, 15.09.2016

Deutsch-ukrainische Kindesentführungssache Emil Jung; Dringende Petition

Sehr geehrter Bürgermeister Witalij,

ich schreibe Ihnen auf deutsch - in der Hoffnung, daß Sie Ihre zweite Heimat und deren Sprache in guter Erinnerung halten. Selbst bin ich Einwohner des Landkreises München und arbeite als Physiker im Signaltechnik-Bereich der Deutschen Bahn. Mit der Ukraine verbindet mich viel - darunter auch starke persönliche Erlebnisse während der Maidan-Revolution, bei der ich mich nächtelang an den Demonstrationen gegen das alte Regime beteiligt habe. Ich bitte Sie nun sehr um Ihre persönliche Hilfe - mit der Effektivität eines Profi-Boxers.

Seit dem 10.07.2013 ist mein kleiner Sohn Emil Jung, deutscher Staatsbürger und ordentlicher Einwohner des Landkreises München, von seiner Mutter und meiner (Noch-)Ehefrau Iryna Jung, ukrainische Staatsbürgerin, nach Kiew entführt. Emil ist von den Jahren seiner Entführung und seiner Verschleppung von Ort zu Ort stark gezeichnet: nicht altersgemäß entwickelt, spindeldürr, kreidebleich, ohne ausgebildete Muskulatur, mit neurotischen Zuständen und mit Plattfüßen.

Die Ukraine hat 2008 die völkerrechtlich bindende Haager Konvention gegen internationale Kindesentführung (HKÜ) ratifiziert und ist damit verpflichtet,

1. aus dem Ausland von einem Elternteil entführte Kinder unverzüglich zurückzugeben,

2. das zum Entführungszeitpunkt bestehende Sorgerecht zu erhalten und
3. das Kindeswohl zu achten.

Die Realität ist genau entgegengesetzt, wenn solche Entführungen von ukrainischen Müttern ausgehen: Es findet keine Kindesrückführung statt, und stattdessen werden die ausländischen Väter willkürlich entrechtet und mit institutioneller Gewalt von ihren Kindern getrennt (s. Anlage). Der Rechtsbruch durch die ukrainischen Behörden und Gerichte ist systematisch und fortdauernd: Hunderte von Kindern sind aus dem Ausland in die Ukraine entführt und dort teilweise wie in einem Schwarzen Loch verschwunden. Die ausgeprägte Rechtsverachtung und Willkür im Staatsapparat ist ein Erbe des alten Systems. Insofern ist Emil ein Spätopfer der Sowjetunion. Näheres finden Sie unter

www.nicht-ohne-meinen-sohn.de

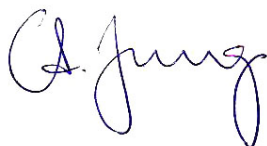
Auch Organe der Kiewer Stadtverwaltung sind an der Rechtsverletzung beteiligt. Das Kindesamt des Bezirks Solomjanka, in dem die sowjetische Frauensolidarität regiert, hat mit maximaler Willkür, Parteilichkeit und Inkompetenz zwei schwermanipulierte Gutachten erstellt, ohne mich anzuhören oder zu informieren - und ohne Rechtsgrundlage und ohne irgendeinen gerechten Grund meine Vaterschaft praktisch abgeschafft.

Bitte greifen Sie ein und leisten Sie einen Beitrag zur Emils schneller Rückkehr und Genesung. Dies würde auch die von der Ukraine angestrebte europäisch-westliche Rechtsstaatlichkeit fördern und eine Absage an die reformfeindlichen Kräfte in Justiz und Verwaltung darstellen. Emils Fall hat in Deutschland öffentliche Bekanntheit erlangt.

Alle Einzelheiten, Personendaten und Nachweisdokumente sind in einer weiteren Petition zu Emils Fall enthalten, die mein Anwalt, der bekannte Bürgerrechtler Ewgen Proin aus Kiew, vor kurzem an Sie persönlich gerichtet hat.

Ich danke Ihnen für Ihre Aufmerksamkeit und hoffe auf Ihre baldige Antwort.

Mit freundlichem Gruß und besten Wünschen für Ihr Reform- und Erneuerungswerk

Справа про викрадення Еміля Юнга:

Порушення з боку України Гаазької Конвенції про викрадення дітей (Гаазька Конвенція) у провадженні про повернення починаючи з 2013 року

- Батько дитини багаторазово повідомляв Міністерство юстиції, Міністерство закордонних справ і канцелярію канцлера Федеративної Республіки Німеччина -
1. *Стаття 1* - **Не** було забезпечене негайне повернення дитини і **не** дотримувалися існуючі на початку викрадення батьківські права та права на спілкування. Тим самим від початку навмисно і довгий час порушувалися принципи Гаазької Конвенції.
 2. *Статті 11 і 12* - **Не** було видане розпорядження про негайне повернення дитини і **не** розпочали з необхідною швидкістю судовий процес проти матері-викрадачки, а тільки через повний рік. У вищих інстанціях також мало місце **екстремально довге затягування процесу** – найважливіший засіб України для холодної легалізації викрадення дітей.
 3. *Стаття 7a* - **Не** було встановлене місце проживання дитини, коли вона в 2014 році таємно протягом місяців вивозилася в Крим та інші місця.
 4. *Стаття 7b* - **Не робили нічого** для того, щоб позбавити дитину від інших **ризиків** - довготривале перевезення дитини з місця на місце, заборона контакту та ізоляція, недостатнє медичне забезпечення.
 5. *Стаття 7f* - Шляхом відповідних заходів **не забезпечували право на спілкування та на зустріч** залишеного батька у цей проміжок часу, так що мати-викрадачка мала вільні руки для заборони будь-якого контакту між батьком та дитиною та для відчуження між ними.
 6. *Стаття 7h* - Згідно з розпорядженням про повернення в першій інстанції від осені 2014 року **не було здійснене повернення дитини**.
 7. *Стаття 7i* - Відомі та заявлені **перешкоди при виконанні Гаазької Конвенції не були ліквідовані**. Відповіді неодноразові клопотання про допомогу і скарги батька дитини залишилися без відповіді та наслідків.

8. *Стаття 14 - Рішення Мюнхенського сімейного суду* від зими 2013 року, яке визнало за батьком дитини **одноосібне батьківське право на визначення місця проживання та на медичне обслуговування не виконувалося.** Аналогічне стосується рішення про **протиправність** цього суду від весни 2015 року щодо перебування дитини в Україні.
9. *Стаття 16 - Українські суди* в другій та третій інстанції **не забарилися випередити положення про батьківські права**, які не є в їх компетенції. Для цього вони умисно **фальшували докази** щодо нелегальності утримання дитини. Навіть **Верховний Суд** України не застосовує Конвенцію, натомість **вдається до ухильного формалізму та пустопорожніх формальних фраз** під час, коли нарешті виносить рішення – відмову у поверненні дитини.

Висновок:

Україна активно і пасивно підтримує викрадення дітей з інших країн, якщо ця дія здійснюється їх матерями – українками. В загалом, органи влади України та судова система **ігнорують Конвенцію**, також як **основні батьківські права та гідність татусів дитини, якщо вони іноземці**. Україна не створила ефективну та сумісну з Конвенцією процедуру повернення дитини. Натомість вона проводить політику ступінчастою легалізації такого викрадення дітей:

- a. **надмірне затягування та відкладання юридичного процесу;**
- b. **підтримку примусового відлучення та відчуження сина та батька;**
- c. **захист матері-викрадачки від судового переслідування та підтримка;**
- d. **гарантування матері-викрадачці de facto виключного права на опіку;**
- e. **маніпулювання судочинством та рішеннями судів у повну супереч конвенції.**

Поточні справи німецьких дітей **Еміля Юнга і Сабіни Мертенс**, а також італійських дітей **Еріка Зардо та Родолфо Пренести**, які були незаконно вивезені їх українськими матерями до Києва, Шепетівки, Житомира та Енергодара відповідно, всі одночасно висвітлюють **надзвичайно образливу, презирливу і аморальну практику України, яка шкодить добробуту і здоровому розвитку дитини.**

28. CONVENTION ON THE CIVIL ASPECTS OF INTERNATIONAL CHILD ABDUCTION¹

(Concluded 25 October 1980)

The States signatory to the present Convention,
Firmly convinced that the interests of children are of paramount importance in matters relating to their custody,
Desiring to protect children internationally from the harmful effects of their wrongful removal or retention and to establish procedures to ensure their prompt return to the State of their habitual residence, as well as to secure protection for rights of access,
Have resolved to conclude a Convention to this effect, and have agreed upon the following provisions –

CHAPTER I – SCOPE OF THE CONVENTION

Article 1

The objects of the present Convention are –

- a) to secure the prompt return of children wrongfully removed to or retained in any Contracting State; and
- b) to ensure that rights of custody and of access under the law of one Contracting State are effectively respected in the other Contracting States.

Article 2

Contracting States shall take all appropriate measures to secure within their territories the implementation of the objects of the Convention. For this purpose they shall use the most expeditious procedures available.

Article 3

The removal or the retention of a child is to be considered wrongful where –

- a) it is in breach of rights of custody attributed to a person, an institution or any other body, either jointly or alone, under the law of the State in which the child was habitually resident immediately before the removal or retention; and
- b) at the time of removal or retention those rights were actually exercised, either jointly or alone, or would have been so exercised but for the removal or retention.

The rights of custody mentioned in sub-paragraph a) above, may arise in particular by operation of law or by reason of a judicial or administrative decision, or by reason of an agreement having legal effect under the law of that State.

¹ This Convention, including related materials, is accessible on the website of the Hague Conference on Private International Law (www.hcch.net), under “Conventions” or under the “Child Abduction Section”. For the full history of the Convention, see Hague Conference on Private International Law, *Actes et documents de la Quatorzième session (1980)*, Tome III, *Child abduction* (ISBN 90 12 03616 X, 481 pp.).

Article 4

The Convention shall apply to any child who was habitually resident in a Contracting State immediately before any breach of custody or access rights. The Convention shall cease to apply when the child attains the age of 16 years.

Article 5

For the purposes of this Convention –

- a) "rights of custody" shall include rights relating to the care of the person of the child and, in particular, the right to determine the child's place of residence;
- b) "rights of access" shall include the right to take a child for a limited period of time to a place other than the child's habitual residence.

CHAPTER II – CENTRAL AUTHORITIES

Article 6

A Contracting State shall designate a Central Authority to discharge the duties which are imposed by the Convention upon such authorities.

Federal States, States with more than one system of law or States having autonomous territorial organisations shall be free to appoint more than one Central Authority and to specify the territorial extent of their powers. Where a State has appointed more than one Central Authority, it shall designate the Central Authority to which applications may be addressed for transmission to the appropriate Central Authority within that State.

Article 7

Central Authorities shall co-operate with each other and promote co-operation amongst the competent authorities in their respective States to secure the prompt return of children and to achieve the other objects of this Convention.

In particular, either directly or through any intermediary, they shall take all appropriate measures –

- a) to discover the whereabouts of a child who has been wrongfully removed or retained;
- b) to prevent further harm to the child or prejudice to interested parties by taking or causing to be taken provisional measures;
- c) to secure the voluntary return of the child or to bring about an amicable resolution of the issues;
- d) to exchange, where desirable, information relating to the social background of the child;
- e) to provide information of a general character as to the law of their State in connection with the application of the Convention;
- f) to initiate or facilitate the institution of judicial or administrative proceedings with a view to obtaining the return of the child and, in a proper case, to make arrangements for organising or securing the effective exercise of rights of access;
- g) where the circumstances so require, to provide or facilitate the provision of legal aid and advice, including the participation of legal counsel and advisers;
- h) to provide such administrative arrangements as may be necessary and appropriate to secure the safe return of the child;
- i) to keep each other informed with respect to the operation of this Convention and, as far as possible, to eliminate any obstacles to its application.

CHAPTER III – RETURN OF CHILDREN

Article 8

Any person, institution or other body claiming that a child has been removed or retained in breach of custody rights may apply either to the Central Authority of the child's habitual residence or to the Central Authority of any other Contracting State for assistance in securing the return of the child.

The application shall contain –

- a) information concerning the identity of the applicant, of the child and of the person alleged to have removed or retained the child;
- b) where available, the date of birth of the child;
- c) the grounds on which the applicant's claim for return of the child is based;
- d) all available information relating to the whereabouts of the child and the identity of the person with whom the child is presumed to be.

The application may be accompanied or supplemented by –

- e) an authenticated copy of any relevant decision or agreement;
- f) a certificate or an affidavit emanating from a Central Authority, or other competent authority of the State of the child's habitual residence, or from a qualified person, concerning the relevant law of that State;
- g) any other relevant document.

Article 9

If the Central Authority which receives an application referred to in Article 8 has reason to believe that the child is in another Contracting State, it shall directly and without delay transmit the application to the Central Authority of that Contracting State and inform the requesting Central Authority, or the applicant, as the case may be.

Article 10

The Central Authority of the State where the child is shall take or cause to be taken all appropriate measures in order to obtain the voluntary return of the child.

Article 11

The judicial or administrative authorities of Contracting States shall act expeditiously in proceedings for the return of children.

If the judicial or administrative authority concerned has not reached a decision within six weeks from the date of commencement of the proceedings, the applicant or the Central Authority of the requested State, on its own initiative or if asked by the Central Authority of the requesting State, shall have the right to request a statement of the reasons for the delay. If a reply is received by the Central Authority of the requested State, that Authority shall transmit the reply to the Central Authority of the requesting State, or to the applicant, as the case may be.

Article 12

Where a child has been wrongfully removed or retained in terms of Article 3 and, at the date of the commencement of the proceedings before the judicial or administrative authority of the Contracting State where the child is, a period of less than one year has elapsed from the date of the wrongful removal or retention, the authority concerned shall order the return of the child forthwith.

The judicial or administrative authority, even where the proceedings have been commenced after the expiration of the period of one year referred to in the preceding paragraph, shall also order the return of the child, unless it is demonstrated that the child is now settled in its new environment.

Where the judicial or administrative authority in the requested State has reason to believe that the child has been taken to another State, it may stay the proceedings or dismiss the application for the return of the child.

Article 13

Notwithstanding the provisions of the preceding Article, the judicial or administrative authority of the requested State is not bound to order the return of the child if the person, institution or other body which opposes its return establishes that –

- a) the person, institution or other body having the care of the person of the child was not actually exercising the custody rights at the time of removal or retention, or had consented to or subsequently acquiesced in the removal or retention; or

- b) there is a grave risk that his or her return would expose the child to physical or psychological harm or otherwise place the child in an intolerable situation.

The judicial or administrative authority may also refuse to order the return of the child if it finds that the child objects to being returned and has attained an age and degree of maturity at which it is appropriate to take account of its views.

In considering the circumstances referred to in this Article, the judicial and administrative authorities shall take into account the information relating to the social background of the child provided by the Central Authority or other competent authority of the child's habitual residence.

Article 14

In ascertaining whether there has been a wrongful removal or retention within the meaning of Article 3, the judicial or administrative authorities of the requested State may take notice directly of the law of, and of judicial or administrative decisions, formally recognised or not in the State of the habitual residence of the child, without recourse to the specific procedures for the proof of that law or for the recognition of foreign decisions which would otherwise be applicable.

Article 15

The judicial or administrative authorities of a Contracting State may, prior to the making of an order for the return of the child, request that the applicant obtain from the authorities of the State of the habitual residence of the child a decision or other determination that the removal or retention was wrongful within the meaning of Article 3 of the Convention, where such a decision or determination may be obtained in that State. The Central Authorities of the Contracting States shall so far as practicable assist applicants to obtain such a decision or determination.

Article 16

After receiving notice of a wrongful removal or retention of a child in the sense of Article 3, the judicial or administrative authorities of the Contracting State to which the child has been removed or in which it has been retained shall not decide on the merits of rights of custody until it has been determined that the child is not to be returned under this Convention or unless an application under this Convention is not lodged within a reasonable time following receipt of the notice.

Article 17

The sole fact that a decision relating to custody has been given in or is entitled to recognition in the requested State shall not be a ground for refusing to return a child under this Convention, but the judicial or administrative authorities of the requested State may take account of the reasons for that decision in applying this Convention.

Article 18

The provisions of this Chapter do not limit the power of a judicial or administrative authority to order the return of the child at any time.

Article 19

A decision under this Convention concerning the return of the child shall not be taken to be a determination on the merits of any custody issue.